

R. J. BARKER

AZ ORGYILKOSOK IDEJE

A MEGSEBZETT BIRODALOM 1.

Prológus

Dariket, a kovácsot hagyták utoljára az elhagyatottak közül. A földőr a térdhajlatába rúgott és lenyomta a fejét, így miközben térdelt, csak a szép zöld fű és a fanyarföldek dögletes sárga sivataga közti mezsgyét láthatta. A fanyarföldeken nem nőtt semmi. Egy varázsló szívta ki az életet a vidékből évekkel ezelőtt, még azelőtt, hogy Darik szülei világra jöttek volna, így most már csak a halál vert ott tanyát. Búzós szél söpörte a haját az arcába, és tíz lépésre tőle az első elhagyatott várta zokogva a pengét – Kina, a szinte még gyermek pásztorlány, rajta kívül az egyedüli Darik falujából. Fűzöld páncéljában a természetes és erős földőr hangja meglepően kedvesen szólt, amíg a lánnyal beszélt, alig hangosabban, mint a hüvelyéből kicsusszanó penge suttogása.

– Csitt, gyermek. Minél hamarabb látunk neki, annál hamarabb lesz vége – mondta, majd belemártotta a kést a nyakába, és a lány könnyei örökre elapadtak. Darik kipislogott a fürtjei közül, és látta, ahogy Kina teste rázkódik, miközben vér lövell a nyakából, amely sötét, kanyargós, vörös mintákat rajzolt az áporodott sárga homokba: a halál és az élet körvonalait.

Össze akart házasodni Kinával, amikor a lány a megfelelő korba lép.

Darik fázott, de nem a szélről remegett. Azóta fázott, hogy a varázslóvadászok érte jöttek. Életének tizenöt évében az volt az első alkalom, amikor az izzadság nem a kohó pusztító forróságától ütközött ki a hátán. Ez az állandó verejték másmilyen volt, egy újfajta verejték, egy halálra rémült állatéhoz hasonló, és azóta nem múlt el, hogy a csuklóján csattant a bilincs. Annyira távolinak tűnt már.

Az átvonulás a Tikkadt Tájon álomszerűnek tetszett, de a legkülönösebb pillanatnak azt érezte, amikor a nevén szólították. Nem döbönt meg, pont olyan volt, mint amikor még réges-régen eladta a lelkét egy bozószelemnek, és azóta is arra várt, hogy valaki jöjjön, és adósságként behajtsa érte az egész életét.

– Csitt, gyermek. Minél hamarabb látunk neki, annál hamarabb lesz vége. – A kés egy másik elhagyatotton is elvégezte a munkáját, egy második adag vérpecsét is befröcskölte a mocskos sárga talajt. Van ennek bármi értelme? Talán egy üzenet lenne Darik számára? Vajon ezen a helyen, élet és halál között, közel ahhoz a nedves sötétséghez, amely halott isteneket nyelt el, őhozzá beszél valaki?

Vagy pusztán csak vér?

És halál.

És rettegés.

– Csitt, gyermek. Minél hamarabb látunk neki, annál hamarabb lesz vége. – A következő elhagyatott az életéért könyörgött, mielőtt a penge beléharapott volna. Darik nem tudta a nevét, sosem kérdezte tőle, és értelmét sem látta ennek, mert ha egyszer elhagyatott vagy, halott vagy. Nincs kiút, nincs menekvés. A bélyeg a homlokodon azt hirdeti, mit gondolnak rólad – mágiahasználó, pusztító, förmedvény, *varázsló*. Csak arra vagy jó, hogy a kiszáradt, halott földre csorogjon a véred, ezzel az áldozattal táplálva a talajt. Senki sem fog rejtegetni, sem megszánni, mert a varázslat úgy kiszikkasztotta a földet, hogy az emberek a saját gyerekeiket sem tudják már etetni. A fuldoklás, a harc és a könyörgés hangjai közepette egyre dolgozik a kés, és a szomszjas föld magába szürcsöli az életet, amelyet elloptak tőle.

Érez valamit Darik a halál pillanatában? Valami rezgést talán? Azt a nyilallást, amely Darik térdéből indul, a lábában fölfelé a vérén keresztül, hogy görcsbe ránduljon a gyomra? Vagy ez csak a félelem?

– Csitt, gyermek. Minél hamarabb látunk neki, annál hamarabb lesz vége.

A vágás, a köhögés, a vér a földön, és most eltéveszthetetlen – az a *valami* egyenesen átiramlik a testén. Csikorog tőle a foga, a fejbőre is belesajdul. Minden megváltozik körülötte: a föld egy üveglencse, ő

pedig a fókuszában áll, elméje lángoló fénypont. Mi ez az érzés? Mi ez? Igazuk volt?

Igazuk van?

Egy kéz a homlokán.

Fekete férgek vonaglanak a húsában.

A sebet ejtő penge suhanása.

Izzad, olyan forrón, mint bármelyik nap a műhelyben.

Hátrahúzzák a fejét, kifeszítik a nyakát.

Behunyja a szemét, és ezüstös vonalak és árnyak világa terül el előtte.

A kés hideg érintése a nyakán.

Szünet, mint a tüzes fém szíssenése a vízben, mint az a pillanat, amikor az égető gőz gejzírje felcsap a keze körül, és elkészül a penge.

A kifent él szúrása a bőrére.

És beszél a fű, és beszél a föld, és beszélnek a fák, mindannyian egy olyan nyelven, amelyet nem ért, de közben pontosan tudja, miről van szó. Így hangzik egy bozótúr?

A bőrvért nyikorgása.

– *Megmentelek. – Ez Görényfű hangja a mezőről?*

– Nem!

– *Csak hallgass... – Ez, a fanyarság közelében, talán a Sárgító Sodró?*

– Csitt, csitt, gyermek. – A földőr hangja, engesztelón, megnyugtatón. – Minél hamarabb látunk neki, annál hamarabb lesz vége.

– *Meg tudlak menteni téged. – Túlontúl messziről, Kék Watta folyóitól.*

– Nem. – Darik szava pusztá suttogás, belefulladás a közelgő ürességtől való rettegésbe. Az idő még inkább lelassul, ahogy a kés átmetszi a bőrére, újabb és újabb rétegeken vág át, hogy megtalálja életének fekete folyamát.

– *Hagyd, hogy megmentselek. – Vagy ez a lehető legrosszabb mind közül? Sötét Ungar beszél éppen?*

– Nem – mondja. De a szó gyenge, a harci kedv pedig elszállt.

– *Hagyod nekünk?*

– Igen!

Valami.

Valami, amit Darik nem ismer vagy ért egyáltalán, de felfedezi, hogy mindig is benne élt. Valami, ami ellen küzdött, amit tagadott, ami

elől menekült. Egy ismerős hang a gyermekkorából, egy képzeletbeli barát, aki megrémítette az anyját, és a nő közölte vele, hogy felejtse el, úgyszólván Darik ellökte jó messzire. De most, amikor a leginkább szüksége van rá, újra megjelent.

A penge már nincs a nyakán.

Kinyitja a szemét.

Homályos a világ – sárga ködben úszik –, és süvít a füle, úgy, mint amikor az apja felpofozta „veszélyes beszéde” miatt. A zöld fű Darik térde előtt eltűnt, sárga levélfodor maradt a helyén, amely érintésére szertefoszlik, akár a reggeli hamu a kohóban. A kezére mered. Nem változott – ugyanazok a sebek, ugyanazok a félig gyógyult vágások és karcolások, ugyanazok az égésnyomok és bőrkeményedések.

Körülötte tökéletes félkörívben kipusztult a fű, mintha a fanyarföldek kiharaptak volna egy darabot a buja zöldellésből.

Csuklóját már nem szorongatja hideg fém.

Eltűnt talán, elveszett? Valami szörnyűséggel kötött alku? De nem érződik így; inkább mintha valami mindig is benne élt volna, a megfelelő alkalomra várva.

Fájdalommal nyilall belé a fanyarság.

Korábban négy földőr őrizte az öt elhagyatottat. Most az örök törött, szögletes fémdarabok, vörös hús és éles fehér csontok szétke-nődött pacáivá váltak.

Darik megdörzsölte a szemét, és talpra kényszerítette magát, úgy botorkált, mintha túlságosan hosszú alvásból ébredt volna. Mozgást vett észre a szeme sarkában. Az egyik földőr még élt, a hátán feküdt, és a könyökével próbálta arrébb taszigálni magát, ahogy Darik felé közeledett. A kovács letérdelt mellé, lapátkezét a földőr fejére szorította. Könnyedén kivégezhette volna, ha óriási karjával csavar egyet, a földőr nyaka úgy roppan el, mint egy elszenesedett bot. Meg akarta mozdítani a karját, de csak bámulni tudott a földőrrre. Nem volt sokkal idősebb nála, de rémült, borzasztó rémült. A földőr ajka remegett, először csak nyüszítés szaladt ki rajta, majd a szavak úgy szöktek ki a száján, mint a hegy lábához vágató mennydörgés.

– SajnálomsajnálomSAJNÁLOM...

– Ez nem jó – kezdte Darik –, ez az egész nem jó. – De a földőr tekintete már nem itt járt, túlzottan elveszett a rettegésben ahhoz, hogy bármi is eljusson a tudatáig. Egyre csak mozgott a szája.

– ...Sajnálomsajnálomsajnálom...

Darik még bámult rá egy darabig, feszültek gyilkolásra kész karizmai. Most, hogy a látása kitisztult, és átnézett a többi földőr szétszaggatott teteme fölött, észrevette azok holttestét is, akik mellette haltak meg. Dühének szele felkapta és elhajította őket is.

Darik közelebb hajolt a földörhöz.

– Ennek véget kell vetni – közölte, és elengedte a férfi fejét. A motyogás folytatódott.

– Sajnálomsajnálomsajnálom.

Darik látta Kinát, aki a vitézek kezétől halt meg, majd az ő varázslata tépte vörös cafatokra.

– Megbocsátok – válaszolta Darik könnyei záporában. A földőr összerogyott, szeme kitágult a meghökkenéstől, ahogy a kovács elsétált.

Darik vaskos karizmaiban üvöltöttek a fekete erek.

I. fejezet

A szennyvízkapun keresztül terveztünk behatolni a Maniyadoc-kastélyba, és a mesterem olyan pocsek hangulatban volt, mint amennyire csak az az orgyilkos lehet, aki arra kényszerül, hogy egy-hétnyi szaron kelljen keresztülgázolnia. Én jóval bizakodóbban tekintettem a helyzetre. Egy orgyilkos tanítványaként hamar hozzászoksz a mocsokhoz. Ez a sorsod.

– Girton – szólt Merela Karn. Ez a mesterem igazi neve, bár ha csak egyszer szólítanám a „mester”-en kívül bármi másnak, gyors és fájdalmas megrovásban részesülnék. – Girton – mondta a nő –, ha még egy király, királynő vagy az áldottak közül bárki azt tanácsolja, hogy a szennyvízkapun keresztül lehet a legkönnyebben észrevétlenül bejutni, nyugodtan nyársald fel őt.

– Komolyan, mester?

– Nem, nem komolyan – súgta az éjszakába, és a hideg levegőben párapamaccsá vált a lehelete. – Nyilván nem. Udvariasan javasold azt, hogy a főkapun átsétálni a halott istenek papjainak öltözve sokkalta kisebb gyanút kelt. Mutass egy áldottat, aki nem tudja, hogy az ellenség a szennyvízkaput fogja választani, és én mutatok neked egy hullát.

– Sok-sok hullát mutattál már nekem, mester.

– Hallgass, Girton.

A mesterem nem rajong a humorért. A legtöbb orgyilkos ilyen, ez a szakma vonzza a búskomor boldogtalanokat. Magamat egyik kategóriába sem sorolnám, de a hivatás választott engem, és nem én döntöttem felőle.

– Halott istenek a vízmélyi sírjukban! – sziszegte a mesterem. – Még csak fel se húzták nekünk a rácsot. – Félrelendült, és odasúgta: – Mozdulj, Girton! – Megcsúsztam, majd oldalasan siklottam az alattunk hömpölygő folyó és a fölötte magasodó várfalak közti lanka mocskos fűvén. A rács mögül áradó szenny csatlakozott a dombon végigsordogáló bűzös patakhhoz, majd végül a folyóba ömlött.

A távolban ezüstös folt csúfította el a folyópartot. Úgy nézett ki, mintha egy óriás nyomta volna oda festékes hüvelykjét. A holdfényben gyönyörűnek látszott, de miközben ideosontunk, elmentünk mellette, így tudtam, hogy ugyanolyan élénksárga, mint a Tikkadt Tájon megtalálható bármilyen fanyarföld. Arról nem szól a fáma, milyen régről származik a fanyarság, és elmerengtem, milyen hatalmas lehetett eredetileg, és mennyi vért kellett feláldozni ahhoz, hogy a jelenlegi méretére zsugorodjon. Felpillantottam az erődre. Ezen az oldalon nem sok ablak nyílt rajta, és arra gondoltam, hogy az a kis fanyarság talán új lehet, de ez ostoba és gyermekes gondolat volt. A földörök pengéi tartottak minket biztonságban a varázslóktól és a mágiájuktól, ami kiszívta az életet a földből. A Fekete Varázsló felemelkedése óta nem jelent meg jelentős mágia a Tikkadt Tájon, és ő még azelőtt meghalt, hogy én megszülettem volna. Nem, amit láttam, csupán egyike volt a föld számtalan sebének – egy hely, amely éppolyan halott, mint a varázsló, aki okozta azt. Elfordultam a fanyarságtól, és próbáltam azt képzelni, hogy nem itt vagyok, pedig biztos voltam benne, hogy érzem a szagát, még a szennypatak letaglózó bűzén keresztül is.

– Esküszöm, Girton, valaki meg fog fizetni ezért a szervezésért – sziszegte a mesterem. A feje a sötétségbe veszett, amikor alámerült, hogy ismét megvizsgálja a rácsot. – Egyszerű, ötcsapos zár fogja. – Egyáltalán nem zihált, pedig teljes súlyát a fél karján tartotta, az egyik lábát pedig a régi sebek feketéjében játszó kőfalba szorította. – Ezt te is ki tudod nyitni, Girton! A lehető legtöbbet kell tanulnod a zárról.

– Köszönöm, mester – válaszoltam. Nem gondoltam komolyan. Hideg volt, és hidegben sokkal nehezebb bánni egy zárral.

Na meg ha szar borítja.

A mesteremmel ellentétben én nem vagyok jó akrobata. Akadályoz a dongalábam, úgyhogy a súlyomat vetem be a rács ellen, még akkor is, ha így előnt a mocsok. A rács két oldalán lévő oszlopokon a kisistenek elhanyagolt maradványai már szinte teljesen elmállottak. A jobb oldalin csak egy finoman faragott agancs maradt, a balon pedig egy pár szarv és egyetlenegy, egyenesen rám meredő szem. Elfordultam a szemtől, elővettem a tolvajkulcsomat, majd remegő ujjakkal becsúsztattam a zárba, és kitapogattam a vékony fémcsapokat.

– Mi lesz, ha kutyák jönnek, mester?

– Végzünk velük, Girton.

A zártörés mindig hálás feladat. Van valami szép abban, amikor kattann a szerkezet, és megszűnik benne a nyomás, ahogy megadja magát a kézügyességnek. Annyira nem hálás persze, amikor a kastély árnyékszékeinek tartalma a testedre ömlik, de az a boldog élet titka, hogy mindenhol megleld a magad örömét.

– Nyitva áll, mester!

– Remek. Jó sokáig tartott.

– Köszönöm, mester. – A sötétben nehezen állapítottam meg, de biztos voltam benne, hogy mosolygott, mielőtt bátorítóan biccentett nekem. Tétováztam a koromfekete kanálisban.

– Olyan ez a hely, mintha Sötét Ungar bolyongana erre, mester.

– A bozótördögök olyanok, mint az istenek, Girton. A gyenge-elméjűeket rémisztgetik velük. Nincs itt más, csak bűz és mocsok. Rosszabbat is átéltél már. Indulj!

Átpréseltem magamat a kapun, ügyelve arra, hogy a bőröm vagy a ruhám tenyéryni darabja se maradjon tiszta, majd keresztünyomakodtam az alagúton, amely az erőd külső falán vezetett át. Hallottam, ahogy a falon túl valaki az éjjeliedények tartalmát nagy placcsanásokkal a lábamnál csordogáló folyamba lapátolja. A falvakban lakó elevenek megtartják a húgyot és az ürüléket, aztán cserzőműhelyeknek és festékkeverőknek adják el, de az áldottak ehhez túl előkelők, a kastélyaik a folyóba bocsátják mocsukat – a lakoságnak szánt kegy gyanánt. Tizenöt évem alatt sok mocsokon gázoltam már át, a hálásokén, az elevenekén és az áldottakén. Egyformán bűdös mind.

Amint kiértünk a szabadba, kiegyenesedhettünk végre, és a mesterem meggyújtotta a szentjánosbogár-lámpát. A lámpában apró kanóc ég halvány fényvel, amely okosan egymáshoz kapcsolt tükrökkel felerősíthető vagy elzárható. Aztán felemelte kesztyűs kezét, és a füléhez mutatott.

Füleltem hát.

A kanálisban vígan csordogáló patakocska felett – a vizet nem érdekli, min megy keresztül – dolgozó emberek hangját hallottam. Várnunk kellett arra, hogy távozzanak, utána juthattunk csak be a kastélyba; és amikor várunk kell, akkor úgy számolom a másodperceket, ahogy a mesterem tanította: egy, mesterem. Kettő, mesterem. Három, mesterem. Úgy keringtek az elmében, mint vízórában a golyók, közben mozdulatlanul álltam, amíg a szenny a bokámnál kavargott, és a szívem idegesen dübörgött a mellkasomban.

Megszokod a szagot. Ezt mondják az emberek.

Hazugság.

Tizennyolc perc és tizenkilenc másodperc telt el, aztán végre meghallottuk, hogy a férfiak felnevetnek, és távoznak. A mesterem újabb jelet adott le, és ismét számolni kezdtem. Most öt percig. Az emberi természethez hozzátartozik, hogy nem lehetsz biztos abban, valaki nem hagyott-e ott valamit, és fordul vissza érte.

Amikor az öt perc letelt, felmásztunk a kanális falán, és gyenge fényt láttunk táncolni a több száz éves mocsokkal tarkított fal tetején. A testmagasságom másfélszeresének szintjén állt a lapátolóhelyiség. Megnyikordult fölöttünk az ajtó, majd lépéseket hallottunk, amelyet beszéd követett.

– ...most, hogy végeztünk, és Elsa az örökös őrségébe került. Szép páncél és nagyobb fizetés.

– Ez a bozótördög alkuja. Hamarabb nyomnám ki a saját szememet és fedezném fel a kezemben a mágiát, mint hogy azt a dagadt medvét szolgáljam, egy igazi sárgító.

– A szolgálat az anyánk, úgy-e?

Nevetés csattant. A mesterem az ajkát rágva pillantott fel a lyukon. Két ujját felszegezte, mielőtt a Fülbe Repülő Suttogást használta, így csak én hallottam őt.

– Örök. El kell intézned őket – utasította. Bólintottam, és nekiindultam. – Csak akkor öld meg őket, ha nincs más módszer.

– Úgy nehezebb.

– Tudom. – Elém hajolt, és bakot tartott nekem. – De itt leszek.

Kilégzés.

Belégzés.

A mesterem tenyerébe helyeztem a lábam, és egy nagy lökessel feldobott a helyiségbe. A lyukból az öröknek háttal érkeztem. *Tizenhetedik iteráció: a Részeg Pördülése.* Előregurultam, és fordulatból az örök elé pattantam, akik kockás csataszoknyát és bőrsisakot viseltek, elhanyagolt keményítettbőr mellvértjükön piros festék díszelgett. Bambán bámultak rám, mintha én lennék Kék Watta, a bozótúr, aki felbukkant a mélységből. Husángot fogtak a kezükben, de oldalukon bökőkard lógott. Kíváncsi lettem volna, vajon patkányok ellen védik ezt a helyet, vagy emberek ellen.

– Egy orgyilkos? – hitetlenkedett a bal oldali. A barátjánál alacsonyabb volt, de nálam mindketten nagyobbak.

– Biza – felelte a másik, a nagydarab. – Egy orgyilkos. – Megszorította a husángját.

Az ajtóhoz kellett volna rohanniuk erősítést kérni. A kezem az övemben lévő dobókéseim fölött lebegett, ha esetleg így tennének. Ehelyett a kisebbik elvigyorodott, fekete csonkokat villantva fel hiányos fogsorában:

– Azt hiszem, elég jó pénzt kapnánk egy orgyilkos fejéért, Joam, még akkor is, ha csak egy nyomorék gyerek. – Megindult. A nagydarab arca is felderült, majd társa nyomába lépett. Szétváltak, hogy kikerüljék a helyiség közepén tátongó lyukat, és én is megmozdultam. *Második iteráció: a Gyorslépések.* Előrevettem magam, első célpontomnak a kisebbiket választottam – a másik még a pengéjét se húzta elő. Felém suhintott a husángjával, úgyhogy hátrébb szökkentem, éreztem a keményfa szelét a levegőben. A tőrével előrebökött, de túl messze voltam ahhoz, hogy húst érjen vele. Mivel nem talált el, ő is elugrott, arra számítva, hogy visszatámadok, ám én mozdulatlan maradtam. Csak a képességeit akartam felmérni, mielőtt nekiugranék. Nem nyűgözött

le, a barátja még kevésbé. Ahelyett, hogy beszállt volna a harcba, csak tátozott szájjal bambult ránk, mintha előadást tartanánk neki.

– Joam – kiáltotta az ellenfelem –, ne csak ácsorogj ott! – A nagydarab közelebb araszolt, nem siette el. Nem szívesen harcoltam volna kettejükkel egyszerre, így úgy döntöttem, az elsővel gyorsan végzek. *Első iteráció: a Pontos Lépések.* Vívótávolságon belülré kerültem. Döfött a bökőkardjával. *Kilencedik iteráció: a Meghajlás.* A testem közepéből hátrahajoltam, hogy elkerüljem a pengéjét. A másik kezével a husánggal célzott a fejemre. Kikerültem. Amint a karja a fejem fölé emelkedett, megragadtam a könyökét és felnyomtam, ezzel kibillentve egyensúlyából, majd ahogy próbálta összeszedni magát, fogást találtam a mellvértje szegélyén. *Tizedik iteráció: a Seprű.* Körbesöpörttem a lábammal, és kirúgtam alóla az övét. Löktem rajta egyet, mire kapálózva zuhant a lyukba, a fejét betörte a szélén.

A barátja, Joam felé fordultam.

Ha a halott istenek bármi értelmet vertek volna Joam fejébe, láthatta volna, milyen könnyen elintéztem a barátját, és az ajtóhoz fut. Ő ehelyett egy olyan bika arckifejezését öltötte magára, amely a falnak rohan, hogy a túoldalán lévő üszőhöz jusson – annak van ilyen tekintete, aki túl ostoba és dühös ahhoz, hogy észrevegye, ebben a harcban nem győzhet.

– Megöllek, orgyilkos – morogta, majd felém cammogott, husángját a markába ütögetve. Nem volt időm megvárni őt. Minél tovább tart ez a küzdelem, annál esélyesebb, hogy valakinek feltűnnek a zajok, és még több őrt hív. Átugrottam a lyuk fölött, és Joam elé érkeztem. Fordulatból csapott felém a husángjával. *Tizenötödik iteráció: az Evező.* Csípőből meghajoltam, lefelé görbítve a testem, hogy a suhintás fölöttem húzzon el. Legalulra érve előreütöttem, szép találatot vittem be Joam lába közé. Felvisított, elejtette a fegyverét, és összegörnyedt. Felrántottam a felsőtestem, így a koponyám hátulja az arcába vágódott, a nagydarab fickó pedig hátratántorodott, törött orrából vér spriccelt. Ettől a mozdulattól a legtöbben kidőlnek, de Joam erős volt. Szeme homályosan, zavarosan csillogott, de még állt. *Tizennyolcadik iteráció: a Vízóra.* Nekifutottam, majd támpontként belekapaszkodtam vastag

övébe, hogy fölé fordulhassak, és a lábamat a torkára kulcsoljam. Joam keze vakon kutakodott a csípőjén csüngő kard után. Kirántottam és elhajítottam, mielőtt elérte volna. A torkomat keresve végigfogdosta a testemet, hogy ő is megszorongathasson, de Joam ereje, hiába bővelkedett benne, megfogyatkozott, míg fuldoklott. Hüvelykujjamat a keze alá fúrtam, megragadtam a kisujját és a gyűrűsujját, majd eltörtem mindkettőt. Fájdalmas mordulásra számítottam, amikor elengedett, de a férfi már eszméletét veszítette és hátraesett, a falon a földre csúszott. Kitekeredtem a teste alól, és megnéztem, lélegzik-e még. Amint megbizonyosodtam arról, hogy él, a lyukhoz gurítottam.

– Vigyázz, mester! – suttogtam. Aztán az ernyedt testet a lyukba löktem. Egy pillanatra megálltam figyelni, csak egy másodpercre, hogy meghallott-e valaki, aztán letérdeltem, hogy felhúzzam a mesteremet.

Nem volt nehéz nő.

Végre jutott időm körülnézni, és a helyiség, amelyben álltunk, igencsak különösen festett. Se nem széles, se nem hosszú, ám számottevően magasabb, mint kellett volna. Alig fogalmazódott meg bennem a gondolat, a mesterem elkiáltotta magát:

– Ez nem jó, Girton! Vissza!

A rács felé ugrottam, ahogy a mesterem is, de mielőtt bármelyikünk visszaeshetett volna a halomba, a lyukat egy rejtett kapu zárta le nagy csattanással. Négy pikás nyomakodott be a helyiségbe, keményítettbőr páncélzatban, széles karimájú sisakban és fémlapokkal megerősített csataszoknyában. Térd alatt bőr lábszárvédőt viseltek, a belemetszett fémpántok a sípcsontot védték, és ahogy felénk lóbálták fegyvereiket, letaglózott minket a mosdatlan testek és a vértezetek olajozására használt avas zsír szaga. Ilyen szűk helyen ez a bűz gyilkosabb volt, mint a pika – jobban jártak volna, ha toronypajzsot és bökőkardot hoznak magukkal. Mondjuk hamar rájöttek erre.

– Tűszok – közölte a mesterem, amint a hátamon lévő fegyverhez nyúltam.

Elengedtem a markolatot.

És már az örök között is termettem. Pusztá kézzel és kíméletlenül. Az eltörő orr összetéveszthetetlenül húsos recsenését egy herélt

hátashoz hasonlóan visító férfi hangja követte mögülem, miután a mesterem is szembeszállt a pikásokkal. Arrébb söpörtem az egyik fegyvert, hogy közelebb kerülhessek forgatójához, és könnyökömet a torkába nyomtam – nem volt gyilkos találat, de ahhoz elég, hogy kiüssem a küzdelemből. A második pikás, egy nő, nem állt szilárdan, így könnyedén magam elé forgathattam pajzs gyanánt, torkához szorítva borotvapengés körmöm. A mesterem hasonló ölelésbe vonta a saját pikását. Az ellenfél arcán vér csorgott, egy másik ór eszméletét veszítve feküdt a földön a mellett a férfi mellett, akit torkon könnyököltem.

– Húzzátok fel a rácsot! – kiáltotta a falaknak. – Engedjete el minket, vagy megöljük az öröket.

Egy férfi nevetése hangzott föntről, aztán a helyiség magasságára is megtaláltuk a magyarázatot: a falban gyilokrések pattantak fel. Mind-egyik elég nagy volt ahhoz, hogy számszeríjjal lefelé célozhassanak, és nyolc fegyver is fenyegetett minket megfeszített ideggel és hegyes kis vesszőkkel, amelyek gond nélkül átszaladnak a páncélon.

– Húzzátok fel a rácsot! Távozzunk, és a katonáid életben maradnak! – kiabált fel a mesterem.

Újabb nevetés.

– Nem hinném – érkezett a válasz. Egy magabiztos férfi hangja, aki jól szórakozott.

Egy, mesterem. Kettő, mesterem.

Csattantak a számszeríjak, hangjuk visszhangot vert a csendben, ahogy egy néma erdőben is visszhangzik a sziklafalról lezuhogó kövek moraja. A nyílvevők az előttünk heverő, ájult örök testébe fúródtak. Kacajt hallottunk fentről.

– Együtt – súgta a mesterem, és magam elé rántottam az örömet, foglyaink mögé vonultunk fedezékbe.

– Engedj el, kérlek! – könyörgött a túszom, a nő hangja a testével együtt remegett. – Atya nem törődik velünk, örökkel. Rosszabb, mint Sötét Ungar, és akkor végez ki minket, amikor csak kedve tartja.

– Csendet! – szóltam rá, és még jobban belenyomtam a nyakába a borotvát, a vére is kiserkedt. Meleget éreztem a combomon, ahogy a hólyagja megadta magát a félelemnek.

– Nézzetek csak rájuk – jött a hang föntről. – Kicsi, gyáva orgyilkosok a katonák mögé bújva, akik viszont elég bátrak ahhoz, hogy szembenézzenek a halállal, mint az igazi harcosok.

– Sodró bűzös pisájára, ne! – motyogta az őr a karjaimban.

– A hűségteket nem felejtjük el – szólt ismét a hang.

– Ne!

A számszeríjak kiköpték vesszőiket, és a nő teste ívbe feszült a karomban. Az egyik pillanatban még élt, majd a másikban, szinte varázslatos módon, az orrom előtt remegett a nyíl, mely a veszét okozta.

– Mester! – néztem rá. Az ő őre görcsösen rángatózott haldoklása közben, a nyakából kiálló nyílvevessző mentén vért fröcskölt a földre. – Csak játszanak velünk, mester.

Újabb nevetés után ismét lőttek a számszeríjakkal, a vesszők a karomban tartott testbe csapódtak, és még mélyebbre görnyedtem a hulla mögött. A kacaj egyszerre csak félbeszakadt, és egy második parancsoló hang hallatszott, egy nőé; mondott valamit, de nem értettem, mit. Aztán a nő lekiáltott hozzánk.

– Csak te kellesz nekünk, Merela Karn. Feküdj a földre, és meg se próbálj ártani azoknak, akik érted jönnek, vagy lelövetem a társadat!

Mintha átfutott volna valami a mesterem arcán, amikor egy idegen kimondta a nevét. Meglepődött? Sötét bőre tényleg elszürkült a döbbenettől? Együtt töltött éveink alatt soha egyszer sem láttam a mesteremet döbrentnek. Abban biztos voltam, hogy ismerik őt szerte a Tikkadt Tájon – Merela Karn, az orgyilkosok legjobbika –, de kevesen látták az arcát, és azt sem tudták sokan, hogy nő.

– Ereszd el a testet, Girton – mondta, és az őre az arcára puffant a vérmocskos kövezeten. – Ez nem az, aminek látszik.

Mint mindig, most is úgy tettem, ahogy mondta, bár minden izmom megfeszült a becsapódó nyílvevessző becsapódására számítva, ám ez nem történt meg.

– Feküdjetek a földre, mindketten – parancsolta a férfihang oda-föntről.

Engedelmeskedtünk, és a helyiség hirtelen öröktől zsongott. Kaptam néhány rúgást a bordáimra, és a láb tulajdonosának nagy

szerencséjére nem láttam az arcát, hogy megjegyezzem későbbre. Gyorsan megkötöztek minket – amatőrökhöz képest igencsak ügyesen –, aztán talpra rántottak egy átlagos méretű férfi előtt, akin legalább annyi zsír volt, mint izom.

– Levegym az álarcukat? – kérdezte a tőlem balra álló őr.

– Nem kell. Kobozzátok el a fegyvereiket, és vigyétek őket a tömlőbe. Aztán menjetek, mossátok le magatokról a szarukat, és felejtsetek el a mai estét.

– Szerintem ez inkább a maga szara – közöltem. A mesterem a földre meredt, csóválta a fejét, a férfi pedig visszakézből pofon vágott. Gyenge ütés volt. Kisgyermekes csúnya szavai is fájtak már jobban.

– Emlékeztetek rá – mondta –, rád nincs szükségünk. Csak a nőre.

Mielőtt válaszolhattam volna, zsákot húztak a fejünkre, és egy gyors, sötét és kemény utazásra vittek minket a celláinkba. *Ötszáz lépés az óra járásával ellentétesen, a kőfal mellett. Egy fordulat balra, és húsz lépés a vastag szőnyegen. Lefelé két csigalépcső vezet arra a helyre, amely emberi nyomorúságtól bűzlik.*

A várbörtönök általában dugig vannak az emberiség hulladékával, de itt, a mesteremet és engem leszámítva, nem volt más rab. Mocskos cellákba pakoltak bennünket, megkötözve, bár utóbbi nem tartott sokáig. Amint kiszabadult a kezem, lehúztam a fejemről a zsákot, és felköhögtem a drótot, amit félig lenyelve tartottam a garatomban. Gyerekjáték volt átnyúlni az ajtó rácsos ablakán, és feltörni a zárat. Odakint egy meglepően tágas helyiség terült el, asztallal, székekkel és egy kihűlt parázstartóval. Elsettenkedtem a mesterem cellaajtáig.

– Mester, kijutottam.

– Ügyes voltál, Girton, de most menj vissza a celládba – mondta halkan. – Légy nyugodt. Várj.

Egy pillanatra megdermedtem az ajtaja előtt. Egy orgyilkos nem számíthat kegyelemre, ha egyszer elkapják. Esélyesebb a vérbitó vagy a nyilvános koncolás. Valami fájdalmasan hosszú esemény várt ránk, ha fülön csípnék, kivéve, ha egy másik orgyilkos talál ránk előtte – a mesterem úgy mesélte, a Nyílt Kört alkotó laza szövetség féltékenyen őrzi titkait. Könnyedén beszökhettem volna a kastélyba, hogy találjak

egy szolgálót. Elvettem volna a ruháit, és névtelenné válva eltűnök valahol az országban. Ismertem az orgyilkosok karcnyelvét, és a rejtekdobozokból munkát is szereztem volna magamnak. Sokan így tettek volna a helyzetemben.

De a mesterem azt mondta, menjek vissza a cellámba, és várjak, tehát így cselekedtem. Bezártam magam mögött az ajtót, és visszahelyeztem a zsákot és a köteleket a megfelelő helyekre. Elképzelttem egy levegővel telt kört, aztán a kör felső egynegyedét kinyitottam, és kilélegeztem. Elengedtem a félelmet, és eszközzé, fegyverré váltam.

Várok.

– Egy, mesterem. Kettő, mesterem. Három, mesterem...

2. fejezet

Tizenkétezer-kilencszáz mesteremnél tartottam.

A férfi, aki értem jött, még csak be sem pillantott a rácson, hogy ellenőrizzen, csak belépett, ami alapján rájöttem, hogy az áldottak egyike lehet. A Tikkadt Tájon nem sokan ilyen könnyelműek és magabiztosak, ha az életükről van szó.

– Nos – kezdte. Az ajtóban állt, kitakarta azt a kevéske fényt terjedelmes testével. – Még mindig itt vagy, orgyilkos?

Semmit sem válaszoltam. A semmi a legjobb, amit tehetsz. Az áldottak számára, akik ahhoz vannak szokva, hogy mindenki ugrik a legkisebb szeszélyükre is, ez különösen bosszantó lehet.

– Kérdeztem valamit! – mordult rám. Még mindig nem szólaltam meg, és ehhez addig terveztem tartani magam, amíg úgy nem döntenek, hogy megkínoznak. Aztán rengeteg mindent összebeszélhettem volna, ami még mindig semmit sem jelentene.

A férfi közelebb lépett, csizmájával gondosan kikerülte a cella mocskos foltjait. Ráláttam a lábára a durva szövésű zsákom rácsmintáján keresztül, és pompás csizmát viselt, finom bőr felsőrésszel és vaskos talppal. A dongalábam sokszor fáj, úgyhogy a susztermesterség műkedvelőjévé váltam. Gyakran irigykedem egy jó pár csizmáért.

Ugyanaz a férfi volt, aki azt parancsolta, hogy az álarcunk maradjon rajtunk, miközben a katonái a bordáimat rugdalták. Rám nézett, végigmért, majd lekapta a zsákot a fejemről, és az orromat és a számat takaró álarcomat is lehúzta. *Amikor megöllek, gondoltam, elveszem majd a csizmádat.*

– Nem gondolom, hogy te orgyilkos lennél – közölte. – A másik igen, de te? – Az áldottak lehelete áradt belőle, a túl sok remek étel okozta pocskék szájszag és a rossz fogak fájdalmára adott szegfűszeg-olaj illatának egyvelege. A dongalábam mellé köpött, és közel hajolt, hogy színpadiasan a fülembe súghassa:

– Miféle orgyilkos vagy te? Egy nyomorék gyerekből csapnivaló merénylő lesz.

– Talán igaza van – súgtam vissza. – Ha igazi orgyilkos lennék, bizonyára megszabadulnék a kötelektől, és éppolyan egyszerűen metszeném el a torkát, ahogy egy csókot nyomnék az arcára. – Megmozdítottam a fejemet, hogy az ajkam végigsimulhasson az álla borostáján. Leforrázott gyík módjára ugrott hátra, és láttam megvillanni szemében a félelmet, majd egy pillanattal később a dühöt is.

Aztán elvert. Egy apróbb fahusángot használt, és bár nem volt igazi művész, készségei hiányát lelkesedéssel igyekezett betölteni. Miközben ütlegelt, azon gondolkodtam, tény, hogy a legtöbbször a hallgatás a jobb választás, de néha tényleg sokkal jobb beszélni. A verés után visszatette a maszkot és a zsákot, majd végighúzott a kastélyon.

Ki a cellaajtón, aztán balra harminc lépés. Fölfelé, négy szűkös csigalépcsőn. Át egy ürességtől kongó, nyugati fekvésű folyosón, és még kettő lépcsősor fölfelé egy nagy terembe, ahol a kövezeten dobogó lábam zaja visszhangzik a magas mennyezetről. Még följebb két nagyon rövid falépcsőn, aztán valami félkész fapadlójú helyiségbe visznek, amely üregesen döndül alattam – a visszhangok tükre az előző teremből, egy pillanattal ezelőtről –, aztán megsédülök, mert hirtelen fejjel lefelé vagyok.

Hurkot vetnek a nyakamba.

Megfagy a vér az ereimben.

Egy akasztófa. Egy akasztófán függtem, és legalább annyira tartottam Xustól, a halál istenétől, mint bárki más, akinek korábban átnyújtottam kéretlen ajándékát.

Levették a zsákot a fejemről.

Tágas tanácskozóterem terült el előttem, amelyet még azelőtt építettek, hogy a mágia és a fanyarságot átokként szóró varázslók megjelentek volna, egy olyan időben, ahol az emberek bőségben éltek,

és szépen gyarapodott minden. A terem négy, talán öt ember magas lehetett, a fekete kőfalát bevakolták, és fehérre festették. Sok helyen omladozott és elszárgult már a vakolat, és kétség sem fért hozzá, hogy a kósza szellőben finoman libbenő, színpompás fali szöttesek ezeket a hibákat hivatottak elfedni. Az esztendkori gyenge napfény beáramlott a magasban nyíló kristályablakokon, csapdába ejtve a port, mely úgy sodródott lassan a fényben, akár a mézbe ragadt rovarok. Színésznek éreztem magam egy színpadon.

A mesteremmel gyakran utaztunk mutatványosnak álcázva magunkat, mert szerte a világban szegény és gazdag ember is szívesen látja őket. A hagyomány szerint a mutatványosok nem szólnak azokhoz, akik különbek náluk, így észrevétlenül kelhettünk át egy kastélyon vagy egy falun. Emellett mutatványosnak lenni a társadalmi rang egyik fokmérője is. A mesterem halálzsonglőre híres, és ő, aki inkább mutatványos, mint orgyilkos, nagy népszerűségnek örvend. Nekem is megvan a magam tehetsége. A dongalábam másodosztályú mutatványossá alacsonyít – egy torz bohóc lettem –, és bár varázskárosult vagyok, vagyis a lábam a varázslók okozta kórság csavarta ki, mégis kiválóan bánok a szavakkal, és ugyanolyan ügyesen bukfencezem, mint bárki más. Az életemben kevés képes olyan örömet szerezni nekem, mint hogy én szerezzek örömet másoknak, és gyakran álmodozom a színházról, arról, hogy elengedem Xusnak, a halál istenének a kezét, és a színpadra sétálva szórakoztatom a közönséget, ők pedig tapssal jutalmaznak érte.

De álmaimban nem szerepel a hurok a nyakam körül, vagy az, hogy a közönségem két, gyászos arcú emberből áll – ebből az egyik a mesterem, egy székhez kötözve. A másik pedig egy hasonló korú nő, finom anyagú, bő ujjasban és arannyal szőtt nadrágban, aki épp a mesteremre fogja a kardját. Fénypászma vonta őket körbe, és tökéletesen mozdulatlaná dermedtek, akár a művészek az előadásuk megnyitója előtt. Elgondolkodtam, vajon szándékosan csinálják-e. Ha igen, akkor a fogvatartónknak tényleg volt érzéke a drámához.

– Aydor – szólta a nő, rekedten, mintha izgatott lenne –, ellenőrizd, hogy a fiú nyakán tényleg szoros az a kötél, különben Merela nem

hiszi el, hogy komolyan beszélek. – A nyakamon megszorult a hurok, a levegő megfogyatkozott a teremben. – Űgyes fiú – dicsért a nő.

Aydor bűzös lehelete vont körbe, amikor a fülembé suttagott.

– Bánni fogod te még azt a csókot, amikor levegőért könyörögsz, te varázskárosult! Velem senki sem merészel nőként bánni. Én a trónörökös vagyok!

A nő megfordult, és letépte a mesterem álarcát.

– Nos, Merela Karn – keringett a mesterem széke körül –, kit terveztetek meggyilkolni?

Csend követte a kérdést. Hosszú csend. Az a fajta, amellyel a drámai pillanatot próbálják kiemelni azokban az ócska színházi darabokban, amelyeket a Fesztiválon játszanak, a Tikkadt Tájon vándorló nagy kereskedőkaraván előadásában. Rokkantként ez nem vetett rám jó fényt. A Tikkadt Táj fércműveinek első számú szabálya, hogy a hős jó szándékú nyomorék barátjának a lehető leghamarabb meg kell halnia az első felvonásban. Ez ad okot arra, hogy a hős folytassa kalandjait, ez ösztönzi őt. Sosem vettem magamra a drámaírók ezen általános fordulatát, egészen addig, amíg én magam nem álltam a színpadon, kötéllel a nyakam körül.

– Ismersz, Merela – folytatta a nő. – Tudod, hogy nem hazudhatsz nekem a munkádról. Úgyhogy kíméld meg a tanítványod a kintól, és mondd el, kit terveztetek meggyilkolni.

A mesterem nem szólt semmit.

– Már én vagyok a királynő, Merela. Adran Mennix, egész Maniyadoc és a Hosszú Dagály úrnője. Hiszen tudod: te segítettél engem a trónra. Hát nem vagy büszke rá? – Körbejárta a mesteremet, aki nem figyelt rá, egyenesen előrenézett. – Nincs köztünk kötelék, Merela? Nem köt össze minket a múltunk? – Letérdelt, tenyerét a mesterem térdére helyezte.

A mesterem továbbra sem szólt semmit, a királynő pedig csak térdelt előtte, az arcát fürkészte, majd felállt. Amikor ismét megszólalt, vágyakozás rezzent a hangjában.

– Nincs semmi, Merela? Még a gyilokkódexed sem állítja, hogy össze vagyunk kötve?

A mesterem nem szólt semmit.

– Ám legyen, mindig is makacs fajta voltál. Lássuk, találunk-e valamit, amivel törödsz – jelentette ki a királynő. – Aydor, húzd meg a kötelet.

– Várj. – A mesterem hangja alig volt több suttogásnál, mégis betöltötte a termet. A tizedik évemben tanította meg ezt nekem is: nem torokból, hanem a gyomor mélyéről kell beszélni, és ez így egyfajta pezsgéssel tölti meg a véred, a helyiséget pedig hanggal. A királynő ekkor felém mutatott, majd dölyfös mosolyt villantva leeresztette a karját. Aydor, akiről a látványos hasonlóság miatt úgy véltem, a fia lehet, ádázul megrántotta a kötelet, én pedig a lábujjhegyemen egyensúlyozva próbáltam elkerülni a fulladást. Kétségbeesetten hallani akartam, mit mond ez a nő, aki királynőnek hívja magát. A mesterem nem szívesen beszélt a múltjáról, erre most kiderült, hogy ismeri a Tikkadt Táj egyik leghatalmasabb nőszemélyét, a maniyadoci Adran Mennix királynőt. Ha már egyszer meghalok, legalább a kíváncsiságom elégűljön ki.

– Rendben, Merela, akkor újfent rád várok – gúnyolódott a királynő egy meghajlással. – Remélem, felfogod, micsoda kegy ez most.

– Minket ideszólitottak, Adran királynő – felelte a mesterem. – Azért hívtak, hogy találkozzunk a kapcsolattartónkkal a kastélyban, és ő elárulja majd nekünk, ki a célpont.

– A kastélyomba jöttél, hogy gyilkolj. Még úgy is, hogy régen barátok voltunk?

– Igen, azért jöttem, mert barátok voltunk. Régen.

– És azt tudod, ki hívott?

– Mindketten tudjuk.

– Igen? – kérdezte Adran.

– Persze. Te hívtál minket.

Ismét az a drámai csend. Tudtam, hogy a mesterem nem téved, mert ő sosem téved. Azt is tudtam, hogy nem én vagyok itt az egyetlen, akinek fogalma sincs semmiről, mert a leleplezésen meglepődött Aydor kezében kissé engedett a kötél.

– És – kérdezte a királynő halkán – miből gondolod ezt?

– A szennyvízkanális mint csapda. A javaslat, hogy azon keresztül érkezzünk, amikor mind tudjuk, hogy az áldottak folyamatosan figyeltetik. És végül, ami a legnyilvánvalóbb volt, hogy a teljes nevemen kértek fel a munkára.

– Ez mitől olyan különös?

– Mert azokat, akik ismerik a teljes nevemet és a foglalkozásomat is, egy kezemen meg tudom számolni. – Ekkor felnézett, széles mosollyal az arcán. Nem szeretem ezt a mosolyt. Általában nem jelent semmi jót. – Mindannyian ebben a teremben vannak.

Megnyikordult a kötél, megszorult a nyakamon, miközben Adran királynő a mesteremre meredt. Aztán a királynő felnevetett. Gyönyörű kacaja volt, étellel és örömmel teli, kislányosan csengő kacaj.

– Mindig is éles eszű voltál, Merela. Tudtam, hogy helyes döntés volt idehozni téged.

– És te, Adran, még mindig imádod a végletekig bonyolítani a dolgokat. Meg is kérhettél volna, hogy találkozzunk.

– Nem jöttél volna el, Merela. Amiatt nem, amit kérni szeretnék.

– És mi lenne az?

– A tanácsod. A segítséged.

– Mihez? – A mesterem oldalra biccentette a fejét. Őszintén értetlennek látszott.

– A fiamhoz.

– Fiad? – A mesterem szemöldöke kérdőn felemelkedett. – Azt hittem, te csak lányokat szeretnél. – A kötél feszüléséből éreztem, hogy Aydor karjában megrándul pár izom.

– Mit is hajtogattál mindig, Merela? Azzal dolgozunk, amink van. – A hurok még szűkebbé vált. – Ennek ellenére szeretem a fiamat, és valaki az udvarban merényletet tervez ellene. – Aydor felé biccentett, akit a szájszaga miatt kizárólag az anyja szerethetett őszintén.

– Nyilvánvalóan – közölte mesterem, mire a kötél ismét megfeszült, izzadságot préselve a pórusaimból.

– Akkor te tudsz erről? Biztosan tudsz? – Adran: a testet öltött mesterkedés és aggodalom.

– Adran, orgyilkos vagyok...

– Adran királynő! – szakította félbe.

– Adran királynő, orgyilkos vagyok... – noha élt a megszólítással, a mesterem szájából nem hangzott megtisztelőnek. – És mivel a fiad a trónörökös, tehát az udvarod legalább fele, ha nem több, hasznot húzna a hullájából. – Aydort nem érintette jól ez a hír, a hurok egyre jobban szorította a légsövemet, ahogy fokozódott benne a felháborodás. – A kérdés, amit fel kellene tenned, Adran királynő, hogy melyikőjük szíve elég kemény ahhoz, hogy engedjen ennek a csábításnak.

Adran a mesterem elé guggolt, hogy a szemébe nézhessen.

– Vagy talán ez az a kérdés, amit neked – bökte mellkason a mesteremet –, *neked*, Merala Karnnak kellene feltennie.

– Nekem? – Ritkán hallom a meglepődést a mesterem hangjában, de most ez volt a helyzet. – Miért tennék ilyet?

– Ki állíthatna meg hatékonyabban egy orgyilkost egy orgyilkosnál?

– A király nem ezért tartja a szívpengét?

Vártam Adran válaszára. A főáldottak között elterjedt szokás volt szívpengét alkalmazni, egy férfit vagy nőt, akit orgyilkosok ellen képeztek ki.

– Tartott, igen. Aydort védelmezve halt meg, bár a kastélyban úgy hiszik, részegen legurult a lépcsőn. Végül is, ha mindenki tudná, hogy az orgyilkos már köztünk jár, nem kellett volna jönnöd. De most, hogy minden földi jóval közeleg a Fesztivál, az emberek elárasztják majd a váramat, és...

– Nincs helyettese, aki vigyázna a fiadra?

Adran a mesteremet nézte, mosoly játszott az ajkán.

– Van emberem, aki vigyáz rá, de olyanom nincs, aki rájönne, ki bérelte fel a merénylőt. Erre kellesz nekem te.

– Én? – hitetlenkedett a mesterem.

Adran felém fordult.

– A legényed elég tehetséges, lenyűgöző módon elbánt azzal a két őrrel. Jobban tetszett volna, ha megöli őket, de ezt megoldottuk. – Rám szegezte a tekintetét, mosolya az egérre épp lecsapó macskára emlékeztetett. Visszatért a mesteremhez. – Beszéljünk négyszemközt, Merela. Aydor! – kiáltotta. – Húzd föl a fiút!

Nem hallottam, miről társalogtak, mert lefoglalt a kötélén történő fuldoklás. Nem tudom, pontosan mennyi ideig tartott, hét percnél kevesebb lehetett, mert nem ájultam el, és egy lélegzettel eddig maradok életben. Kiguvadó szemem könnybe lábadt, nyelvem megdagadt a számban, amíg a mesterem és Adran királynő tárgyalt.

Kezdett elborítani a sötétség, míg végül megegyeztek. Aydor elengedte a kötelet, én pedig a pallóra zuhantam, levegőért kapkodtam, ő meg csak nevetett, haszontalan kriplinek hívott, miközben levágta a csomót a csuklómról.

– Menj, beszélj az úrnőddel! – utasított. – Tudd meg, mi a feladatod.

Mire elbotorkáltam a mesteremhez, ő is szabad volt. Arrébb terelgetett a királynőtől és pócegödör-leheletű fiacskájától.

– Az a dolgunk, hogy megtudjuk, tényleg összeesküdtek-e a trónörökös ellen, és ha igen, állítsuk meg őket. – Hangosan beszélt, hogy a királynő is hallja.

– De a Nyílt Kör... A többi orgyilkos majd... – ellenkeztem, miközben utánamentem, és ügyeltem arra, hogy hangosan beszéljek.

– Ne félj tőlük. A szavamat adtam, hogy segíték. Később felelünk érte.

– Miért, mester? – Őszintén kérdeztem. Nem ígért könnyen, és az eddigi tapasztalataim alapján mindig be is tartotta az ígéreteit.

– A királynő megfenyegetett, hogy ha nem teljesítem a követelését, leleplez engem. Elmondja mindenkinek, hogy a nagy Merela egy nő, és halálzsonglőr.

– De akkor...

– Akkor a Tikkadt Táj összes halálzsonglőrét kivégzik, azt feltételezve, hogy mindegyik orgyilkos, és egy ősrégi művészeti ág kihal. Ennek nem lehetek én az oka.

– De...

– A szavamat adtam, Girton. – Nyersen elhallgattattott. Ha egyszer döntött valamiről, nem volt hajlandó több időt fecsérelni a témára.

A színházból egy szolgáló elvezetett a szobánkba, ahol két kád forró víz várt ránk, hogy lemoshassuk magunkról a nap mocskát. A szolgáló nem maradt velünk. Adran nyilván ismerte a mesteremet annyira, hogy bízson az ígéretében. Furdalta az oldalamat a kíváncsiság, de

tudtam, hogy a kérdéseimnek annyira örülne, mint egy varázslónak a paraszt aratáskor.

Amint megbizonyosodott arról, hogy egyedül vagyunk, a mesterem áthajolt a kadjából, és suttogva megszólított.

– Figyelj, Girton! Adran a biztonság kedvéért tömlőbe akart téged vetni. A fiát egy Celot nevű harcos védelmezi, és most itt vagyok neki én is. Benned nem látnak semmi hasznosat. Mondtam nekik, hogy a céljuk eléréséhez kémkedned kell nekem, de akár el is tűnhetsz innen. Érted, amit mondok? Csak a magam nevében ígértem, és Adrannak te nem számítasz, ő engem akar. Bebiztosíthatod magad, és kisurranhatsz éjszaka. Ha így teszel, a sokévnnyi kiváló szolgálatért irántad érzett hálámmal távozol majd.

– Úgy érted, hagyjalak el téged, mester? – kérdeztem.

– Igen. Adran nem a kedves szavai és a puha kacsója miatt lett királynő. Nem érdemes keresztbe tenni neki, ha nem muszáj.

– De mit tehetnék nélküled, mester?

– Ölj embereket, Girton. Erre képeztelek ki.

– Még mindig csak tanítvány vagyok.

– Ne bolondozz – torkolt le. – Már réges-rég tökéletesen készen állsz. Két orgyilkost is kiteszel azok közül, akiket ismerek.

– Magadat is beleértve, mester?

– Girton – sóhajtotta, és megcsóválta a fejét, dühe olyan gyorsan tűnt el, mint a földet simogató meleg szellő esztendőlet idején. Felém nyúlt, és hideg, nedves ujjával végigsimított az államon. – A te tarsolyodban mindig van egy poén. – Elmosolyodott, a valódi, apró, törekeny és ritkán látható mosolyával. – Ne hűségből maradj velem, Girton. Mi nem vagyunk hűségesek. Halálhozók vagyunk, rideg népség. – A szemébe nézve ugyanazt a félelmet éreztem, amit akkor, amikor Aydor ap Mennix a nyakamra hurkolta a kötelet, vagy akkor, amikor rémült gyerekként megfogta a kezemet a rabszolgavásáron. Hatévesen talált rám, és egyedül őt ismertem az elmúlt kilenc évben. Fegyverforgatásra tanított, meggyógyított, ha beteg voltam, vigasztalt, amikor bozótördögök rémisztgettek álmomban, és mindenre megtanított, amire csak szükségem volt. – Ha megteszem, amire Adran kér, a Nyílt Kör addig

nem nyugszik majd, amíg meg nem büntet érte. A te ténykedésed fölött talán szemet hunynak, először, de minél tovább maradsz, annál több okuk lesz cinkosomnak tartani téged. Tehát ha maradsz, ne legyenek kétségeid.

– Nincsenek, mester.

Gyorsan ejtettem ki ezeket a szavakat, és másra sem gondoltam közben, csak a saját veszteségemre. Most, hogy idősebb és bölcsőbb vagyok, gyakran elmerengek, hogy ha megálltam volna, és elgondolkodom azon, amit mondott, ha figyelembe veszem a szavai mögött meghúzódó tényeket, akkor vajon másképp döntök-e. Mert ifjúságom önző szemével nézve nem láttam, hogy Adran királynő csak egyetlenegy dologgal foghatta meg a mesteremet. Nem a halálzsonglórségével – új álcát a magunkfajták könnyűszerrel összeraknak. Nem a művészeti ág kiveszésével. Ez elszomorította volna – szerette a munkáját –, de mindig is racionális alkat volt.

Nem. Egyetlen dolog volt csupán, ami a mesteremnek oly nagyon számított, hogy mindent, amiért élt és gyakorolt, sutba vágott volna. Akkor még nem értettem, de most, hogy idősebb vagyok, olyan tisztán látom, mint a körmömet az ujjam végén.

Én.

Én voltam az.

Merela Karn, a legnagyobb orgyilkos, akit valaha is ismertem, mindent feladott értem. Halott istenek, segítsetek meg! Menekülnöm kellett volna.

Mindkettőnk érdekében.

Menekülnöm kellett volna.